

бѣхъ сигналъ?.. А, да. Въ селото, дето бѣха дошли вече обвиняемитѣ и свидетелитѣ, всички отъ околнитѣ села, нѣмаше мѣсто за насъ. Отседнахме въ мѣнастирчето — чисто, прибрано, съ калдарѣменъ дворъ и съ петъ-шестъ стаи. Монаситѣ бѣха, всичко на всичко, трима: игуменътъ, обвиняемъ по дѣлата, единъ смахнатъ послушникъ, и магера. Нѣкои отъ насъ, все пакъ, успѣха да се настанятъ въ селото, но за ядене се събирахме всички въ мѣнастира. А! Какви угощения бѣха тѣ, колега, не мога ви описа! Клетиятъ игуменъ, изгубилъ ума си отъ страхъ предъ военния съдъ, се пребиваше да предугажда нашето чревоугодие. Че пилета, че кебапи, прасета, баници . . . просто, да не повѣрвашъ, че българи могатъ да бждатъ такива майстори гастрономи! И въ онова гладно време, представете си!..

Въ началото, азъ се опитахъ да забележа на нашия председателъ, че нѣкакъ не върви да гостуваме за храна на мѣнастира: все пакъ, игуменътъ бѣше подсъдимъ. Началството, обаче, ми се изсмѣ:

— Гледай си работата, прокурорче! Мѣнастирътъ не е неговъ, я! Какво? Щѣли